

Sygn. akt I PK 246/14

POSTANOWIENIE

Dnia 1 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa K. S.

przeciwko Przedsiębiorstwu Handlowo - Usługowemu H. Sp. jawnej A. B.-C., J. C.
w K.

o przywrócenie do pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 1 kwietnia 2015 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 8 maja 2014 r., sygn. akt VII Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pełnomocnik pozwanej wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 8 maja 2014 r. Zarzucono naruszenie art. 59 k.p., art. 56 § 1 k.p. w zw. z art. 57 § 1 i 2 k.p. oraz w zw. z art. 20, 22 i 31 Konstytucji.

Jako podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na występowanie istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego sposobu interpretacji wyrażenia „krótki okres” zawartego w treści art. 59 k.p. Ponadto wskazano na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, a mianowicie „czy zgodnie z art. 56 § 1 k.p. w zw. z art. 57 § 1 i 2 k.p. oraz art. 20 i 22 Konstytucji należy orzekać o przywróceniu do pracy pracowników szczególnie chronionych w przypadku umów o pracę zawartych na kilkuletnie okresy, gdy

przywrócenie do pracy, a w konsekwencji obowiązek wypłaty wynagrodzenia za cały okres pozostawania bez pracy (mogą to być kwoty kilkuset tysięcy) może naruszać zagwarantowaną w Konstytucji swobodę działalności gospodarczej”. Dodatkowo skarga ma być oczywiście uzasadniona, ponieważ „Sąd Okręgowy błędnie nie zastosował art. 59 k.p., pomimo że w dniu wydawania wyroku przez Sąd Okręgowy zostało jedynie niecałe 4 miesiące do upływu terminu, do którego umowa o pracę na czas określony miała trwać, zaś okres 4 miesięcy w okolicznościach niniejszej sprawy jest krótkim okresem w rozumieniu art. 59 k.p.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (postanowienie SN z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LEX nr 818572).

Na wstępie należy zauważyć, że ujęte w skardze przesłanki przedsądu wzajemnie się wykluczają. Nie można jednocześnie twierdzić, że skarga jest oczywiście uzasadniona, gdyż okres 4 miesięcy w okolicznościach tej sprawy jest krótkim okresem w rozumieniu art. 59 k.p., oraz, iż istnieje istotne zagadnienie prawne dotyczące sposobu interpretacji wyrażenia „krótki okres” zawartego w treści art. 59 k.p.

Wskazując na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., pełnomocnik skarżącej powinien zagadnienie to przedstawić przez jego odpowiednie sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, a także wskazać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych oraz wykazać, że rozstrzygnięcie tego zagadnienia przez Sąd Najwyższy będzie miało istotne znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy, ale również dla rozwoju praktyki sądowej (postanowienie SN z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504). Sformułowane we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zagadnienie prawne nie spełnia powyższych wymogów. Wiąże się to poniekąd z tym, że określenie krótkiego okresu, o którym mowa w art. 59 k.p. w oderwaniu od okoliczności konkretnej

sprawy nie jest możliwe. Sposób sformułowania art. 59 k.p. uzasadnia wniosek, że ustalenie czy w konkretnej sytuacji norma wynikająca z art. 59 k.p. będzie miała zastosowanie mieści się w granicach swobodnego uznania sędziowskiego. Z kolei sfera ta co do zasady nie podlega kontroli w postępowaniu kasacyjnym, z uwagi na związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie uzasadnia również wskazana przez pełnomocnika istotna potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości. W judykaturze wskazuje się, że przytoczenie okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji ze względu na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów powinno polegać na sformułowaniu i przedstawieniu owych wątpliwości lub rozbieżności i wskazaniu argumentów jurydycznych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a nadto propozycji interpretacyjnej wchodzących w grę przepisów prawa (por. postanowienia SN z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11, z 19 kwietnia 2004 r., I PK 698/03, niepubl.). Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie spełnia tych wymagań. Pełnomocnik skarżącej potrzebę wykładni art. 56 § 1 k.p., 57 § 1, 2 k.p. oraz art. 59 k.p. sprowadził bowiem do podważenia zgodności obowiązku pracodawcy wypłaty wynagrodzenia za cały okres pozostawania bez pracy z konstytucyjną zasadą swobody działalności gospodarczej.

W ocenie Sądu wnoszący skargę nie wykazał również kwalifikowanej, widocznej *prima facie*, postaci naruszenia art. 59 k.p., a przez to skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.